

Вже не керую собою...

Юрій Завадський

Вже не керую собою, довгий коридор із догм і норм
Вже не має влади надо мною.

Алкоголь також має свої імена та присвяти,
Як давній друг, що раптом з'явився на порозі,
Як книга, яку несла дочитати.
Крізь яку можеш дивитися на світ.

— Можеш? Насправді можеш?

Людина, розгубившись,
Не може керувати сим світом.
Її вірш — намарне; відчиняє двері:
— Можна?

А поза твоїми залізними руками —
Солдати, вулиці, бульдозери.

Хто я? Я, — припалюючи цигарку,
Говорячи цілком правильно, —
Не можу.

2011